

LEGER DES HEILS ARBEID TE BANDOENG.

Ons Kinderhuis.

„Waar moet ik met mijn arme kinderen heen? De moeder overleden, al mijn familie in Holland, niemand, die mij hier kan helpen! Een degelijke kostschool voor mij als onbemiddeld man buiten questie . . . en toch wil je zoo gaarne, dat ze fatsoenlijk opgevoed worden en dat iets goeds van ze terecht komt . . .” aldus de Hollander, die ons kwam opzoeken, om hulp en raad in zijn moeilijkheid. Een heer van een ver afgelegen onderneming schrijft over het droevig geval van een moeder van een gezin, die aan verstandsverbijstering leed en niet in staat was voor haar kroost te zorgen. Had het Leger een inrichting om deze op te nemen? Het was toch zulk een droevige toestand; er moest ingegrepen worden, wilde het gezin niet te gronde gaan.

Een brief van een anderen Hollander:

„Sedert . . . verkeer ik in groote moeilijkheden.

Tot mijn leedwezen moet ik het zeggen, dat mijn vrouw mij en de kinderen verlaten heeft. . . . Och, hier in Indië zijn er zulke rare toestanden en is de verleiding zoo groot, maar nu zit ik hier met mijn arme schapen van kinderen, onverzorgd. Ik doe, wat

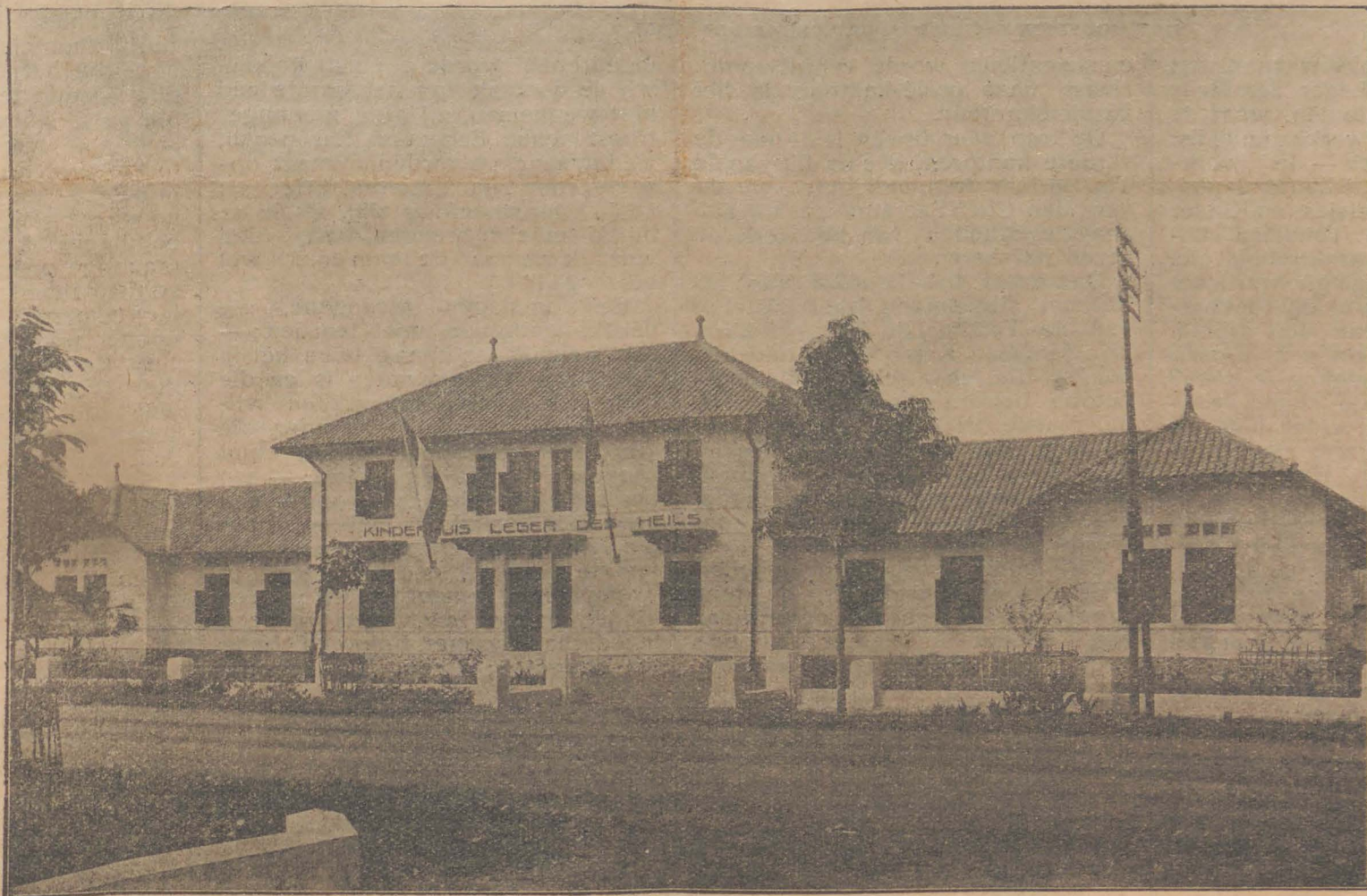
ik kan 's morgens vroeg en 's avonds als ik thuis kom, maar den geheelen dag verder moet ik naar mijn werk. U begrijpt het is mijn broodwinning. Kunt U mij helpen?” . . . . .

Dan is het weer een jonge moeder, die achtergelaten is en die genoeg te doen heeft om zelf het hoofd boven water te houden, maar niet in staat om voor haar jongens, of haar meisjes te zorgen. Het leven is vol désillusie! Naar Indië gekomen vol verwachting, vol idealen.

O, wat was het allemaal tegengevallen! Bittere ontgoocheling! Maar niet bij de pakken neerzitten! Er moet gehandeld worden. Kan het Leger helpen met de kinderen?

Voor dezulken is ons Huis hier opgericht en ook het Kinderhuis te Salatiga, waar de kleintjes van 1—6 jaar worden verzorgd. En blijde is het Leger om de helpende hand te kunnen toereiken aan diegenen, van wie het blijkt, dat er een goede wil is om recht te handelen en waar het belang der kinderen van eerste, ernstige overweging is. En het Leger is bereid en opent de deur wijd voor deze schaapjes, die maar al te dikwijls vader- of moeder-zorg, of beiden moeten missen.

Een gelukkige familie huist in het gezellige, ruime Huis aan de

HET KINDERHUIS TE BANDOENG.

Javastraat. Er is plaats voor 25 jongens en 25 meisjes, beide groepen geheel afgescheiden van elkander wat slaap- en leerkamers betreft, om dan toch weer als broertjes en zusjes tezamen te zitten in de gemeenschappelijke eetkamer. Heerlijk frisch en vrolijk zijn alle kamers, waar alles is ingericht volgens de eischen der hygiëne. Bezoekers aan de Inrichting betoonen steeds hun ingenomenheid met de ligging en indeeling der prettige, vriendelijke, ruime slaapkamers aan weerszijden van de kamer van de Officier-zuster van de afdeling. In de leerkamer vinden de kastjes der kinderen, — iedereen heeft er zijn eigen, waar het zijn spulletjes [heerlijk bergen kan, — algemeenen [bijval. Dat zij allen goed verzorgd zijn, ook wat de voeding betreft, bewijst hun gezonde eetlust. De dokter heeft weinig te doen in dit Tehuis.

De ochtenden worden op school doorgebracht. Des namiddags worden de lessen voorbereid voor den volgenden dag, wordt er gebed en is het spelen, spelen! De meisjes, als zij de lagere school doorloopen hebben, volgen de cursussen hier in de stad voor huishoudkunde, koken en handwerken. Zoo hopen wij hen klaar te maken tot nuttige leden voor de maatschappij.

Ja, ook hun geestelijke ontwikkeling heeft onze aandacht. Zoals hun aangezichten verschillend zijn, zoo zijn het ook hunne karakters. Zulk een verscheidenheid eischt onderscheidingsvermogen, vraagt de juiste, zielkundige aanraking. En dan vragen wij ons zelf wel eens af: Wie is bekwaam hiervoor?

De grondtoon van alles, de band, die alles insluit moet echter zijn **de liefde!** Adjudante Cornelius, de directrice, vertelde hoe een jongen, die ondeugend geweest was en zich zeer wel bewust was, dat hij straf verdiend had, zeide: „Straft U mij maar, doch niet zoals vader dat deed, want hij hield niet van mij!” Het meisje, dat 's avonds lekker toegedekt werd: „dat heeft mijn moeder nooit gedaan”. . . . Ja, dat, is het, waar wij naar streven, om onze kinderen te doen begrijpen, dat in alle dingen **de liefde**, warme Vader- en Moeder-liefde — (want wij moeten toch **hun** plaats immers innemen) — **de liefde**, die in alles hun welzijn zoekt, tijdelijk en eeuwig, — de beweegreden is van al ons streven in hun opvoeding.

HET HOOFDKWARTIER VAN HET LEGER DES HEILS.

Dit is ons Hoofdkwartier, het Mekka van onze Leger des Heils wereld in deze Koloniën, waar de draden van al onze werkzaamheden bijeengevat worden — de werkzaamheden van een 55 Zendingsposten, Hospitalen, Meisjes- en Kinder Tehuizen, Militaire Tehuizen, Leprakolonies, Bedelaars-kolonie etc. Eenvoudig maar degelijk werd het gebouwd met het oog op toekomstige uitbreiding van den arbeid. Wil de geachte Lezer naar binnen stappen om een rondgang te doen? Prettig koel doet de ruime vestibule met marmeren vloer aan, als je van de zonnearmte van buiten naar binnen treedt. Een gedenksteen, buiten in den muur gemetseld, vermeldt met gulden letters de steenlegging door onzen geachten Burgemeester, den Heer B. Coops, terwijl wij binnen in de vestibule onder het gebeitselde portret van wijlen onzen beminden, eersten Generaal, den Stichter van het Leger des Heils, op een marmeren plaat het volgende lezen:

Dit gebouw is gewijd aan de nagedachtenis van
GENERAAL WILLIAM BOOTH
 Stichter van het Leger des Heils en is geopend op 24 September 1917 door zijn Excellentie Mr. J. P. Graaf van Limburg Stirum, Gouverneur-Generaal van Nederlandsch-Oost-Indië.

Rechts betreden wij de mooie, ruime vertrekken, afgestaan aan ons Handels-departement, waar boeken (eigen Leger des Heils uitgaven en andere van welbekende Hollandsche Firma's) en Bijbels en teksten in ruime, heerlijke keuze voorhanden zijn. De keurige etalages nooden tot koopen uit. Links van den Corridor bevinden zich de kantoren van het Financiël-departement, waar Brigadier Wolters, de Financiële Secretaresse, nu reeds 13 jaren den scepter voert. Hulde aan haar alleszins bekwaamen arbeid achter de schermen! Aan haar hebben wij het te danken dat de Heeren van Suchtelen en Hulster jaar op jaar zulke goede rapporten kunnen uitbrengen over de accurate wijze, waarop de boekhouding geschiedt en er voor gezorgd wordt, dat ieder dubbeltje

conscientieus wordt verantwoord. Naast haar privé-kantoor is het kassierskantoor.

De trap naar boven leidt naar de verdere kantoren. Rechts dat van de Territoriale Kommandante en dat van den Chef-Secretaris, waar alle aangelegenheden van het werk de revue passeeren.

Daarnaast het kantoor van Lt. Kolonel Gugelmann, de assistente van de Territoriale Kommandante in algemeene zaken en in het bijzonder die, maatschappelijk hulpbetoon betreffende. Daar worden de droeve verhalen van kommer en zorg, van vervlogen illusies en schrijnend leed verteld, menigmaal onder bittere tranen, en wat liefde, praktische Christenliefde doen kan, wordt gedaan.

De dame vroeger in goeden welstand en van positie, nu door droeve omstandigheden, buitenhaar om, opeens in diepe armoede gedompeld. Hier moest dadelijk

ingegrepen worden, en al konden wij de oorzaak van het grootte leed niet wegnemen, zij ging niet ongetroost henen. Een vader, Europeaan, weduwnaar geworden, vraagt opname voor zijn kinderen. „Het zou zoo'n geruststelling zijn, als ik ze bij U mocht brengen, want dan weet ik ze naar lichaam en ziel wel verzorgd!”

Een ontslagen gevangene, die verder geholpen moet worden; — een jeugdig echtpaar, wien het in Indië zoo tegengevallen is en die toch zoo gaarne aanpakken willen; — een beproefde moeder, die voor haar weerspanning meisje komt zoeken troost en raad; — een Duitsche familie in nood; — een menschenlievende Dokter, die plaatsing komt vragen in een nette familie voor een meisje in overspannen zenuwtoestand; — een kinderlooze vrouw, maar met een moederhart, vragend om een kindje ter aanname; — een Europeesche

dame, die vraagt om een betrekking als hulp in de huishouding. . . . Weeskamer, Armbestuur, Pro Juventute kloppen aan voor hunne gevallen en volgens principe zoeken wij allen te helpen; is het dan boven ons kunnen, dan toch trachten wij de middelen aan de hand te doen, die tot oplossing leiden kunnen.

Links de kantoren, waar de assisteerende officieren altijd druk aan den gang zijn met het uittypen der gedicteerde brieven der leiders, het bijhouden der statistieken en der dossiers, de redactie der „Strijdkreet”, etc. etc.

Op de bovenverdieping is ook de Vergaderkamer, waar iederen morgen de arbeid van den dag begonnen wordt met een gemeenschappelijken bidstond en waar ook de intieme Officiers-samenkomsten plaatshebben. De teksten op den muur geschilderd geven den sleutel tot het streven en het kunnen van het Leger des Heils in Ned.-Indië:

„O, God, op mij zijn Uwe beloften!”
 „Al mijne fonteinen zullen binnen U zijn!” — en — „Mijn oog en Mijn hart zullen daar zijn ten allen dage!”

Moge het immer zoo blijven: — ons Hoofdkwartier, een lichtbaken op de veelbewogen levenszee, een toevluchtsoord midden in den storm, waar alle nationaliteiten en rassen en gezindten, groot en klein, arm en rijk, immer een uitgestrekte hand vinden tot troost en hulp en leiding!

A. B. G.

ONS MILITAIR-TEHUIS

door

Adjuncte Kronenberg.

Het woordje „Thuis” heeft bijna voor iedereen een bijzonder lieflijken klank. Het brengt zooveel liefs, zooveel teeders in onze gedachten terug en het wekt vaak zulke reine, kinderlijke verlangens! Dit „Thuis” wordt echter hier in Indië door menigeen gemist. Velen verlieten het Vaderland om hier hun fortuin te zoeken. Sommigen om geld, anderen om een betere positie en weer anderen om „vrij” te worden. En zoo kwam men naar Indië vol hoop, schoone idealen, hooge verwachtingen. Onder hen behooren ook onze Militairen, jonge krachtige mannen, met mooie toekomstplannen en welgemeende voornemens. Helaas, hoe velen hunner werden teleurgesteld!

Er kwam zooveel, waarop men niet gerekend had en sommigen werd de sterke stroom der verzoeken bijna te machtig. Doch daar was de gedachte aan moeder, aan huis, de plaats waar lief en leed tezamen werd gedeeld en onwillekeurig zag men uit naar een plaats, waar men zich in Indië ook „Thuis” kon gevoelen.

En zulk een „toevluchtsoord” vonden velen in onze Militair-Te-

(Vervolg op pag. 4 1e kolom).

HET MILITAIR TEHUIS TE BANDOENG.

HOOFDKWARTIER-
NOOTJES.

Luit. Kolonel Beaumont.

Tot ons leedwezen vernemen wij, dat de nieuw aangestelde Chef-Secretaris, Lt-Kolonel Beaumont door ziekte van den Leider van ons werk in Japan, niet dadelijk gemist kan worden en eerst over 3 maanden in ons midden kan zijn. Onze Territoriale Kommandante, Kolonel v. d. Werken, had hem haar welkom geseind en daarop per code het volgende antwoord ontvangen:

„Veel dank voor Uw vriendelijke boodschap. U kunt op ons rekenen voor getrouwen, liefdevollen dienst onder de vlag. Wij zullen zeer blijde zijn U weer te zien.”

Intusschen gevolgd door een schrijven, waarin hij uiting geeft aan zijn gevoelens van voldoening en verwachting van zijn komst alhier. God zegene onzen nieuwen C. S. en Mevrouw Beaumont!

**

De Zelfverloochenings-aanvraag.

De aandacht wordt gevestigd op de aankondiging, dat onze Zelfverloochenings-aanvraag dit jaar zal aanvangen op 1 Juni a.s. Wij doen een beroep op al onze kameraden, Officiëren en Soldaten, om hun schouder onder het wiel te zetten in een vastberaden poging om ook ditmaal te zegevieren. Niet minder dringend en vol vertrouwen tevens doen wij een beroep op het publiek van Nederlandsch-Indië, dat immer getoond heeft onzen arbeid te waardeeren, zeker ook daar niet tevergeefs.

**

Audit.

Het doet mij veel genoegen te kunnen vermelden, dat het nazien van de boeken van het Hoofdkwartier juist heeft plaatsgehad en de heeren Jhr. L. W. van Suchtelen en Ch. Hulster ons konden verklaren, dat zij alles in goede orde hadden bevonden. De balansstaat voor het boekjaar 1 October 1921-30 September 1922 is nu ter perse. Gaarne willen wij deze aan belangstellenden op aanvraag toezenden.

**

Brigadier Dr. Wille.

Onze geachte Brigadier Dr. Wille is door ongesteldheid niet in staat geweest zijn practijk waar te nemen deze laatste weken. Wij vreezen, dat het door overwerken is, dat hij aldus tol moest betalen en aan bed en kamer gekluisterd was. Met dankbaarheid kunnen wij echter melden, dat de Brigadier nu aan de beterende hand is. Ensign Bridson hield de Kolonel dagelijks trouw op de hoogte van zijn bevinden en ook van den toestand in het Hospitaal, alwaar Dokter Hutte gedurende de afwezigheid van Dr. Wille het werk zijn hoog gewaardeerde diensten schonk. Onze gebeden rijzen dagelijks voor onzen beminden makker, Brigadier Wille, en voor zijn lieve vrouw in Denemarken, wie de scheiding in dagen van ziekte dubbel zwaar moet vallen.

**

Jonathan Scheffer.

De zoon en het eenigst kind van onze trouwe makkers, de Stafkapiteins Scheffer, te Poeloe si Tjanang, Jonathan, is ziek geworden en moet op dokters aandringen naar Java komen, in een gezondere luchtstreek, teneinde genezing te vinden. Onze lieve vrienden, Br. en Zr. van Emmerik hebben met de liefde en toewijding hun eigen, niet gearzeld hun „home” open te stellen voor dezen jongen man, zoodat wij dus binnenkort hem en zijn moeder hier zullen kunnen verwachten. Wij weten U dank, lieve vrienden, voor Uwe zoo gulle gastvrijheid en innig hopen wij, dat het verblijf van Jonathan ten Uwent hem in ieder opzicht tot baat en welzijn mag zijn en dat de bezorgde ouders hun zoon weer geheel hersteld zullen thuis krijgen.

**

Poelau Si Tjanang.

Ondertusschen is de Stafkapitein als bedolven in het groote werk van uitbreiding en verbetering van de Lepra-Kolonie te Poeloe si Tjanang, waarvan hij Directeur is. Zijn brieven lezende over den voortgang der werken, gevoelen wij, hoe hij met hart en ziel er in leeft en ook hoe warm hij gevoelt voor het welzijn zijner patiënten. Er wordt een nieuwe ziekenzaal gebouwd met plaats voor 60 bedden; er komt een zaal voor „hulp-behoevenden”; dan zijn er aparte woninkjes gebouwd voor de gehuwde paren, die nu in hun eigen „dorpjes” „Kampong baroe” en „Kampong Kling”

DE VREUGDE VAN ZELFVERLOOCHENING

„O, geef mij van die liefde meer,
Dat liefde heel mijn hart regeert!
Een liefd', die van geen zelfzucht weet
En zelfopoffering vreugde heet!”

Als een zilveren klokje zong de mooie, reine stem het lied in. De dames en heeren van het publiek zaten als geboeid de wondere macht.

„Die zelfopoffering vreugde heet”!

Het gelaat der zangeres blonk van innige zielsverblijding dat dan haar geheim? Was er vreugde in zelfverloochening? Het moest wel zoo zijn; zij kenden haar immers, èèn der hunne dochter van de aanzienlijken des lands; rijk, begaafd, scho- beminnelijk. Haar naam paste haar volkomen: Célestine. Zij had pad der zelfverloochening gekozen en was uit de comfortabele woning gereisd naar de Londensche Kweekschool van het Lege Heils om opgeleid te worden tot Officier.

In de eenvoudige, blauwe uniform zong zij nu voor de élite van eigen Nederland de ervaring van haar ziel. De vreugde van zelfverloochening om Christus' wil straalde van het reine gelaat; binocles werden op haar gericht, men besprak haar druk; men wonderde haar; men schudde het hoofd in de salons over haar men begreep haar niet.

Men begreep niet de aantrekkingskracht van het kruis! begreep niet, hoe deze hoogstbeschaafde, jonge dame, evena Meester, Dien zij volgde, „voor de vreugde, die haar was voorge- de schande verachtte” (en het was niet minder dan schande in dagen, Heilssoldaat te zijn) „Voor de vreugde, die haar was voorges- de vreugde van den verloren zoon thuis te brengen; de tranen de duwe te drogen; de armen te mogen slaan om alles, wat lee schreide; het licht te ontdekken in de diepste duisternis en de ma- der hel te bestrijden in den naam van den onverwinbaren Christus

Er waren er die wél begrepen. Dat waren de Heilssoldaten. In hart brandde datzelfde vuur, straalde diezelfde glans. De liefde Christus werkte ook bij hen dien sterken drang tot geven, tot- feren. De oude Generaal, destijds nog in zijn volle kracht, had de o- doen hooren:

Een week van gebed en Zelfverloochening.

Het was de eerste in Nederland. Het hart der Heilssoldaten sp- op van vreugde. Iederen morgen vóór de arbeider naar de fabriek het land ging en het dagmeisje naar haar dienstje, de huisvrouw haar taak, kwamen ze samen voor den bidstond. Door de stille st- en wegen zocht men de Legerzaal, Men bad en men offerde. Wie van waarde had, verkocht het. Gouden armbandjes, broches, kettin de heidensche oorbelletjes, werden te gelde gemaakt! Schooner waren de giften der armen. Een oud moedertje bespaarde voor- heele week de suiker uit het kopje koffie; in vele gezinnen werd karige vleesch of spek voor zeven dagen geheel gebannen; de kind vroegen als gunst droog brood te mogen eten en hielden dapper En als de week met haar rijke zegeningen voorbij was, werden gaven ingezameld: de opbrengst der sieraden; het geld, eerst voo- nieuwe japon bestemd; het uitgespaarde van suiker en spek en b- Daar is een wondere blijdschap in al deze menschen, tot zelfs in kinderen, een blijdschap niet van deze wereld.

„Een liefd', die van geen zelfzucht weet.
Die zelfopoffering vreugde heet.”

Is deze geest nog levend? Is deze geest levend in ons? Ik- toevallig persoonlijk officieren in Britsch-Indië, die iedere Z. V. w- hun volle salaris (dàár bijzonder gering) blijmoedig in de kollekte ge- Zij doen dat sedert de eerste Z. V. in Engeland en ik weet, dat zij ook deden in dagen van ware armoede. — In onze Tehuizen in Nec- land en elders gaat er geen jaar voorbij zonder vrijwillige ontzegging van een of ander. „Neen, Adjudante, niets op ons brood deze we- Dat sparen wij voor de Z. V.!” klinkt het van de meisjes uit Reddingshuizen.

„Mogen wij de heele week droog brood eten en wilt U het geld v- de bóter dan aan de Zelfverloochening geven?” — Kinderstemmen vragen het in onze Kinderhuizen in het Vaderland.

Schoon en kostbaar zijn zulke gaven op het altaar der lief- Officiëren uit andere landen kunnen dit aanvullen, dat weet ik, r- voorbeelden uit hun ondervinding, niet minder treffend en heerl-

Dank God, de geest, die zelfverloochening vreugde heet, gaat n- door onze rangen. Wat zal ons Leger des Heils in Nederlandsch-Ind- doen in 1923? Het is me, als ruischt het antwoord mij tegen: Al w- wij kunnen! Niet alleen het publiek vragen, verzekerd van den no- falenden steun, maar zelf geven, zelf offeren, zelf de oude heerlij- vreugde van zelfverloochening binnen halen in het hart.

Het oude Leger des Heils leeft ook in Nederlandsch-Indië! Ko- samen om te bidden, mijn kameraden, als het eenigszins mogelijk- gedurende de eerste week van Juni, vroeg in den ochtend bij l- aanbreken van den dag.

Dàár zal Uw hart bereid worden en dàár zal God Zijn zegen gev- op onze pogingen. De Uwe, èèn met U in deze zaak.

M. Johanna v. d. Werken

O. van Hammerstein	Hetgeen God samen-gevoegd heeft	f 1.90
Prof. J. H. Ingraham	De Troon van David	3.25
	Vuurkolom	3.25
Nath. Junger	Een Dorpsdominée	4.50
Zelandia	Op en om den Eikenbof	1.80
Webb	Naomi	4.80
Chr. van Abcoude	Hollandsche Jongens	4.25
	De Otters	4.25
	Hoe Jaap Bekkers een fiets kreeg	4.35
	De Zonnige Jeugd van Fr. v. Duuren	4.25
	Jolig Strandleven	4.25
	De Waterratten	4.25
	Jaap Snoek van Volendam	4.25
	De Fietsclub „Alle vijf”	4.25
	Hein Stavast	4.25
J. Berkhout	Uit Jan Springer's Jongensjaren	4.25
H. Boschma	Blank en Bruin	3.75
Alph. Daudet	Een Jongensleven	4.25
H. Gordeau Jr.	Twee Jongens	4.25
	Dirk Stockman	4.25
Gabrigl Ferry	De Woodlooper	4.75
Amy le Feuvre	Wij en ons ezeltje	3.75
	Het Meesterhuis van Terhorst	4.75
W. G. van der Hulst	Jaap Holm en z'n vrienden	3.50
C. Joh. Kieviet	Frits Wardland	4.25
P. Lauwerse	Robinson Crusoe	5.—
	De twee Neven	4.25
A. N. J. Fabius	Het leven van Willem III	6.—
A. C. Kuiper	Ver van huis	4.25
A. C. Kuiper	Een Heldin	4.25
	Alleen in een kleine Stad	4.25
Hector Malat	Alleen op de Wereld	4.50
A. Niemann	Pieter Marits	4.50
J. Lens	Rhandensche Jongens	4.—
Penning	Onder de Vlag van J. P. Coen	4.25
Walter Christmas	Twee Deensche Jongens	4.25
	Stuurman Most	4.25
Jan Ligthart	Een Zomervacantie bij de Grenzen	4.25
G. Schrijver	In 't Geuzehuis	4.50
	De jongens van de Club	4.25
Hermann	De jongste thuis	4.25
E. Wetherell	De wijde, wijde wereld	3.50
Beecher Stowe	De Hut van Oom Tom	3.50
Cummins	De Lantarenopsteker	5.—
R. Freudenberg	Dr. David Livingstone	3.50
A. J. Th. Jonker	Voor donkere dagen	2.—
J. J. L. ten Kate	De Psalmen	1.50
Ds J. J. Knap	De Lendenen Omgord (Dagboek)	12.50
	Kruis en kroon	5.—
	In den Dag der Benauwdheid	6.—
C. E. van Koetsveld	De Vrouw in den Bijbel	4.—
H. S. S. Kuijper	Een half jaar in Amerika	2.25
	Vacantie in Engeland	3.75
Dr. E. Laurillard	Geen dag zonder God (Dagboek)	6.—
Ian Maclaren	Oude en nieuwe Kennissen	2.50
	De Dominée en zijn Gemeente	2.50
E. v. Maltzahn	De Hofprediker	1.90
T. M. Looman	Gids voor den Bijbellezer	5.—
v. d. Meer	Louis Dalton	3.50
Ph. Mauro	666. Het getal des Menschen	4.—
	De Dag des Menschen	3.50
	Leven in het Woord	1.75
	De Wereld en der Wereld God (ing.)	1.—
W. R. Moody	Het Leven van D. L. Moody	2.50
Dr. H. M. van Nes	John Wesley	3.—
	De Graaf van Zinzendorf	3.—
	John Bunyan	3.—
L. Penning	De Bestorming van Arnhem	1.90
	Vredenburg	1.90
Nicolaas Runa	De Pastorie van Nöddebo	2.—
	Uit het Stof der Aarde	1.90
	Stemmen	1.90
	Hij en z'n Vrouw	1.90
	De God zijner Moeder	1.90
	Euwigheidslicht	1.60
	Zoekende liefde	1.90
	Sief	4.50
	De Buren van Westerwal	4.50
Frans Rosen	De Alpenkoningin	1.90
M. Roos	Verborgene Wegen	1.90
W. Schippers	Het Uilennest	2.—
P. J. Smink Jr.	De zeven rozen aan het dorre hout	2.25
Hesba Stretton	De Dienstknecht des Konings	2.—
	De Groote Lijdenswet	3.25
H. W. S.	Nieuw Bijbelsch Dagboek	3.—
D. Speckman	De Gouden Poort	1.80
P. Stegenga Azn.	De Levensvragen en het Licht Gods	2.25
A. Stein	Een Ridder zonder vrees en blaam	3.—
	Paul Gerhardt	2.50
	Siward de Germaansche gevangene	3.—
H. Schrott	Jacob Brüner	1.90
G. Schrijver	Het Eenzame Pad	1.90
Thomas à Kempis	De Navolging van Christus	2.25
Grey Thorne	En het was nacht	2.—
Trommius	De Concordantie des Bijbels	18.50
Bijbelsch Handboek	en Concordantie (uitg. Bredee)	7.50
M. Veren	Om een leuze	1.90
Dr. O. Winslow	Het Dagelijksch wandelen met God	4.50
Dr. A. Westphal	Jezus van Nazareth	1.—
Lewis Wallace	Ben Hur	3.75
J. Veltman	Baje en haar Kerkje	2.50
E. J. Worboise	Chrijsie Tyndale	1.90

Vervolg pag. 2 kolom 4.

huizen en hier in Bandoeng in ons Tehuis aan de Oude-Hospitaalweg.

Hier vond men een luisterend oor, een vriendelijk woord, medeleven in de dagelijks terugkomende kleinigheden. Ook goeden raad (en hoeveel hangt daar niet vanaf menigmaal!) werd nooit tevergeefs gevraagd. Soms werd ook een ernstige, doch vriendelijke waarschuwing ontvangen, doch diemeestal op het rechte spoor terugbracht.

Daar is ook dat gezellig onderling verkeer, wat direct de gedachte aan huis opwekt, waartoe de zoo noodige ontspanning na den verrichten arbeid het hare bijdraagt. Boeken, tijdschriften, dagbladen liggen altijd ter lezing gereed; piano en orgel brengen dikwijls de goede stemming er weer in en begeleiden de krachtige, jonge stemmen bij het zingen. Van biljart, schaak- en damspel wordt gretig gebruik gemaakt en de noodige ververschingen zijn steeds verkrijgbaar.

Ook zoudt ge menigmaal een van „de jongens” in een rustig hoekje alleen kunnen vinden om te schrijven naar „huis” en hoeveel moederharten zijn er reeds verblijd met brieven, geschreven in onze Militair-Tehuizen? Hier en daar vindt men een clubje in ernstig gesprek of een vertrouwelijk praatje en op zoo'n manier werd menig Militair geholpen de verzoeking te weerstaan en verkeerde paden te vermijden, terwijl sommigen, die reeds verdwaald waren, daar weer den goeden weg vonden. En zeker het beste van alles: velen vonden daar ook den weg tot God en leerden den Besten Vriend kennen, Dien wij op aarde kunnen bezitten n.l. Jezus Christus en door den omgang met Hem vonden ze kracht overwinnaar te zijn in vele verzoeken.

Dat de „jongens” hun „Thuis” waardeeren blijkt zeker uit het volgende:

Een hunner, die eenigen tijd geleden weer naar Holland terug ging zeide: „Dat ik mijn moeder weer vrij onder de oogen durf komen, heb ik aan het Tehuis te danken”. Een ander, die overgeplaatst werd bekende voor zijn vertrek: „Ik

Een Zelfverloochenings-boodschap van de moeder van het Leger des Heils

wijlen Mevrouw William Booth.

(in het jaar 1888).

„De volkeren der aarde—millioenen en millioenen van mannen en vrouwen, levende in duisternis—wachten op ons om hun het licht des levens en de zegeningen van verlossing te brengen. Wij moeten ons haasten, of hun oogen zullen dof worden, terwijl zij wachten, en zij zullen omkomen met hulp in 't zicht, maar buiten bereik.

Het bevel van Christus, ons aansporende om tot alle natien te gaan met de kennis van Zijn genade, klinkt in onze ooren en moet opgevolgd worden; maar dit kan alleen geschieden doordat ieder iets ten offer brengt, wat bleesch en bloed gaarne zou behouden en genieten.

Kameraden, laat ons onszelven afbragen, niet hoe weinig, maar hoe veel wij met mogelijkheid kunnen missen door de verheerlijking van Hem, „Die, ofschoon Hij rijk was, arm werd om onzentwil, opdat wij door Zijn armoede rijk zouden worden”. Laat ons alzo bewijzen, dat wij liefhebben met de daad en niet met het woord alleen”.

Catharina Booth.

kwam juist **bijtijds** in het Tehuis, anders was er niets van mij terecht gekomen”.

Mogen onze Militaire-Tehuizen voor menigeen een „toevluchtsoord” blijven in Nederlandsch Indië!

Jantje Veerhuis ter ruste gelegd in Midden-Celebes.

„Rondom Gods troon staan duizenden, Van kindr'en, groot en klein.

Een groote schaar wier kleederen, Gewasschen zijn gansch rein

„En zij zingen Glorie, Glorie.”

„Onze Jannie is naar Jezus gegaan!” Jannie, hun eenigst kind,

waarop dus al hun hoop en liefde was gevestigd. Het was de uitroep van het diepbeproeft ouderhart, toch ook de zegerierende uitroep van hen die gelooven.

De betuigingen van medegevoel der bewoners der kolonie waren aandoenlijk om te zien. Allen kwamen in de woning van de Adjutants om hun een woord van troost toe te spreken; velen baden voor de diepbedroefde ouders, terwijl om de eer werd verzocht des nachts bij het doodsbedje van Jannie te mogen waken.

Het kleine kistje werd in de met witte draperie en bloemen passend versierde school gebracht,

Een viertal kransen, gemaakt van bloemen uit den omtrek, sierden de baar, en zes Javaansche jongens, deden dienst als wachters.

Majoor Palstra was de leider van dezen dienst, terwijl verschillende Officiëren en alle kampongbewoners tegenwoordig waren.

Zacht en indrukwekkend zongen de schoolkinderen bovengenoemd lied, wat Jantje zelf nog had meegeleerd. Innig werd er gebeden en gesproken door onze Javaansche makkers!

Onder het zingen van het lied „Memang saja tjinta pada Toehan sekarang” („Mijn Jezus ik mijn U”) begaven wij ons langzaam grafwaarts. Doodsche stilte heerschte in de natuur; zelfs de zon hield zich voor dien dag verborgen. Aan den voet van een der groote bergen, die Kalawara als een gordel omringen, werd het kistje in de groeve nedergelaten. Ontroering greep ons aan, toen al het aardsch bezit der Adjutants aan de aarde werd toevertrouwd.

Eenige verzen uit Vaders boek, n.l. Openbaring 21, waar gesproken wordt van een land waar geen tranen, noch ziekte, noch dood zullen zijn, brachten bemoeiding tot ons hart en spraken van opwekking en leven. Onze gebeden zijn voor u lieve ouders! Straks ziet gij uw lieveling weer. Hij wordt door den Heer voor u bewaard, totdat gij ook komt.

Wij danken God voor de kracht Zijns woords in deze moeilijke dagen: „Als een, dien zijne moeder troost, alzo zal Ik u troosten.” Zóó zacht, zóó teer, zóó volkomen!

A. E. Palstra-Kuh.

Kalawara (Midden-Celebes)

GEDENK AAN DE ZELF-VERLOOCHENINGS-AANVRAGE BEGINNENDE IN JUNI.

EEN AUSTRALIER IN JAVA.

Lt. Kolonel Fisher, die, zooals wij reeds in onze vorige S. K. vermeldden, hier was voor het nazien der boeken heeft ook een reeks samenkomsten gehouden in onze verschillende posten en inrichtingen. Hieronder volgen eenige van zijn indrukken door hem zelf weergegeven:

„Voor een vreemdeling, die voor de eerste maal in Java komt is het een land, wat iemand in vervoering brengt. Men kan zich nergens heenwenden zonder iets bijzonder interessants te zien.

Door de daarbij gevoegde belangstelling in het eeuwig heil der menschen, gevoelt de Heils-soldaat zich dadelijk aangetrokken tot het volk.

Ik had het voorrecht door de vriendelijke bemiddeling van de Territoriale Kommandante een bezoek te brengen aan verschillende van de Leger des Heils middelpunten in Java, en de Officiëren te ontmoeten, bezig met hun heerlijk werk, de menschen zegenende, hetzij de nood lichamelijk of geestelijk was. De gelegenheden om voor God te werken zijn eindeloos in dit land en als wij bedenken, dat de Officiëren hier zijn, omdat zij wenschten te komen, geroepen door God voor dit werk, dan zijn wij te meer aangedaan bij het zien van hun arbeid.

De eerste kans om iets van ons werk in Java te zien was te Soerabaya — Leprakolonie — (Semaroen). De meeting was een bezieling en deed nog eens uitkomen, hoe het Leger des Heils zich in alles en aan allen weet aan te passen. Ook de samenkomst in het Militair-Tehuis was zeer gezegend en als echte Heilssoldaten gevoelden wij ons zelfs „thuis” in de gevangenis.

Eveneens werd een kort bezoek gebracht aan Malang, waar een mooie gelegenheid is een flink korps te vormen onder de Militairen. En wat zou ik kunnen zeggen over het uur doorgebracht in het Hulp-Ziekenhuis te Toeren, waar Adjutant Stewart

wordt bijgestaan door de lieve oude Adjutant Liem!

Wij konden slechts één uur daar vertoeven, doch het was lang genoeg om ons hart te ontroeren en ons te doen heengaan met tranen in de oogen, doch ook dank aan God voor het leven van toewijding van onze zusters hier in deze afgelegen post.

Pelantoengan is een naam, die bijna historisch is geworden in de Leger des Heils kringen en met zijn groote ellende, is het inderdaad iets, dat het hart ontroert en herinneringen nalaat, die nooit zullen uitgewischt worden. Wij hadden heerlijke meetings eerst met de Europeesche, daarna met de Inlandsche patiënten. Het zingen van de laatsten was een ware bezieling en ook hier was de echte Leger des Heils geest te bespeuren. Een 50-tal Heilssoldaten onder zulke omstandigheden te hooren zingen en bidden was genoeg om iemand het hoofd beschaamd te doen buigen. Het was een groote aansporing tot meer geloof. Indien God zulke menschen kan verlossen en maken tot gelukkige, werkende Heilssoldaten, wat zou Hij dan niet kunnen doen! De inlandsche patiënten vergastten ons op gamelang muziek, terwijl het Europeesche muziekkorps een zeer goed programma uitvoerde des avonds. Wij vertrokken, nog eens een hartelijk „dank U!” hun toeroepende.

Ons volgende bezoek goldt Boegangan-bedelaarskolonie te Semarang. Iemand zou bijna niet kunnen gelooven, dat het bedelaars waren, zoo groot was de verandering na de opname, als het niet was voor het gezicht van enkele nieuwe gevallen, juist binnengekomen.

De meeting was „grootsch” in ieder opzicht. Wij hadden een prachtige schare en de menschen zongen, zooals zij, die gewend zijn aan de Legersamenkomsten, dat alleen kunnen doen. De openluchtsamenkomst op de Aloon-alcon was een mooi gezicht.

De samenkomst in het Ooglijders-Hospitaal was iets op zichzelf. Hier hebben wij de volle maat van het

welddadig werk van het Hospitaal. Des daags en soms diep in den nacht zorgen Dokter Wille en zijn gelukkig groepje Officiëren voor de menschen. Niets te veel kan gezegd worden over dit prachtige werk. De nood wordt nog steeds grooter. Alleen geldgebrek, is de oorzaak dat niet meer gedaan kan worden.

Een korte treinreis bracht ons in Ambarawa naar het Militair-Tehuis. Hier hadden wij het grootste bewijs van Gods zegen, daar 36 menschen naar voren kwamen om verlossing te zoeken, kalm en wel overwoogen.

In Salatiga, waar een lief Tehuis is voor kleine kinderen is geen bijeenkomst zaal, maar Adjutant Eccles had een samenkomst geregeld in de Sociëit, welke zeer gezegend was. De aandacht en belangstelling van het publiek voor de lezing over het werk van het Leger des Heils over de geheele wereld, was treffend, hetwelk zich uitte in de vele dankbetuigingen aan het eind. Enkele van de vooraanstaande personen o. a. de Assistent-Resident en de Predikant waren mede aanwezig. Onze makker, Broeder v. Emmerik vertaalde uitstekend en stelde mij ook in de gelegenheid een bezoek te brengen aan de Witte Kruis kolonie en daar zijn werk te zien, waar wij ook werden vergast op het heerlijk gezang der schoolkinderen.

Doch wij moeten ons haasten naar Solo voor een samenkomst in het Militair-Tehuis. Ik denk, dat wij hier de grootste schare bereikten.

Ik kan niet precies weergeven uit welk publiek onze vergadering bestond, doch het was de meest varierende schare, die ik ooit tezamen zag in een Leger des Heils samenkomst. Zes zielen zochten den Heer en bijzonder aandoenlijk was het te zien, hoe een Chineesche broeder 3 zijner landgenooten bracht tot God en hun den weg tot verlossing wees en met hen bad.

In Djokja hielden wij onze eerste samenkomst in de Militaire barakken, daarna in het Kinderhuis 's morgens met de kinderen.

In den namiddag hadden wij een machtige tijd in de openlucht, het leek bijna of wij verdrukt zouden worden zulk een groote schare verdrong zich rondom ons, doch met de hulp van 2 vriendelijke politieagenten kwam er wat ruimte en hadden wij een gezegende meeting.

s'Avonds in het Militair-Thuis hadden we wederom een goeden tijd en 4 zielen voor verlossing.

Een heerlijk werk wordt gedaan in het kinderkuis. Wat zullen de resultaten zijn van al dezen arbeid? Zeker is God aan het werk door al deze pogingen en zullen wij de vruchten zien na vele dagen.

De laatste samenkomsten werden gehouden in het Chineesche Korps te Bandoeng, waar God ons rijkelijk zegende.

In 't bijzonder in de openlucht-samenkomst in de Chineesche wijk waren velen opgekomen en een heerlijk werk voor God daardoor gedaan.

Beide morgen- en avondsamenkomst werden goed bezocht en wij mochten ons verblijden over één ziel, die berouwvol kwam tot den Heer.

Mijn hartelijken dank aan alle Officiëren, die mij zoo trouw terzijde stonden in de samenkomsten, op reis en met de taal.

Moge God met U allen zijn in Uw arbeid:

A. G. FISHER,

Lt.-Kolonel.

„De zuivere en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: weezen en weduwen bezoeken in hunne verdrukking, en zich zelve onbesmet bewaren van de wereld”— Jacobus 1: 27.